

ἔσως ἀλήθειαν βαθυτέραν ἢ ὅσον συνήθως οἱ ἄνθρωποι εὐρίσκουσιν ἐν αὐτῇ. Ἐπειδὴ τῶντι αἱ δυνάμεις ὁλοκλήρου κόσμου φαίνονται κρυπτόμεναι ἐν τῇ ψυχῇ, δεομένη μόνον ἁρμοδίου ὁργανισμοῦ, ἡ καὶ σειρᾶς ἑλῆς ὁργανισμῶν καταλλήλων, ἵνα δείξῃ ἐνεργούς καὶ ἐξασκήσῃ αὐτάς. Καὶ ὁ πανάγαθος δὲν θέλει τὴν στερήσει τῶν ὁργανισμῶν τούτων, διὸ καὶ τὴν χειραγωγεῖ καὶ διευθύνει ὡς εἰ ἦτο παιδίον, προπαρασκευάζων αὐτὴν βαθμηδὸν πρὸς πλησμονὴν διηνεκῶς αὐξουσῶν ἀπολαύσεων, καὶ ἀφῆντων ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς τερπνῆς πλάνης, ὅτι μόνη ἀναπτύσσει τὴν αἰτήθειαν καὶ τὰς δυνάμεις τῆς. Καὶ ἀπὸ τοῦδε δὲ ἔτι χῶρος καὶ χρόνος εἶναι κενὰ λέξεις δι' αὐτὴν, καίπερ ἐν δεσμοῖς διατελοῦσαν· μετροῦσι δὲ καὶ σημαίνουσι μόνον σχέσεις τοῦ σώματός τῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς ἐνούσης αὐτῇ δυνάμεως, ἥτις δεικνύεται ἀνεξάρτητος ἀπὸ παντὸς χώρου τε καὶ χρόνου, ὁπόταν ἐν τῇ πληρεστάτῃ ἐνδομύχῳ αὐτῆς φαιδρότητι ἐνεργῇ. Μὴ φροντίζε λοιπὸν νὰ μάθῃς τὸν τόπον καὶ τὴν ὥραν τῆς μελλούσης ὑπάρξεώς σου. Ὁ φωτίζων τὴν ἡμέραν σου ἥλιος σοὶ ὀρίζει τὴν ἐπὶ γῆς διατριβὴν καὶ ἐνσχόλησίν σου, ἀμυρῶν σοὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἅπαντας τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλὰ, δύνοντας ἐκεῖνου, ὁ κόσμος παρίσταται ὑπὸ τὴν μεγαλοπρεπεστέραν ὄψιν του. Ἡ ἱερὰ νύξ, ἐν ἣ πρὶν ποτε ἔκτισο ὡς ἐν σπαργάνοις ἐντετυλιγμένος καὶ πάλιν ποτὲ ἐντετυλιγμένος ὁμοίως θέλεις κεῖσθαι, καλύπτει τὴν γῆν σου διὰ σκιῶν καὶ σοὶ ἀνοίγει ἀντ' αὐτῆς εἰς τὸν οὐρανὸν τὰ λάμποντα βιβλία τῆς ἀθανασίας. Ἐκεῖ εὐρίσκονται τόποι κατοικήσιμοι, κόσμοι καὶ χῶροι.

*Λάμπουσι πάντα γειροί
Κ' αἰώνων παρελθόντων.
Τίς ποτε χρόνος ἀμαυροῦ
Τὸ φῶς τῶν παρεῶντων;
Ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐπὶ τῆς γῆς
Παρέρχεται καὶ φθίνει,
Χαρὰς καὶ δόξης καὶ τιμῆς
Οὐδ' ἔχρος θέλει μείνει.*

Καὶ ἡ γῆ αὐτῇ δὲν θέλει εἶναι πλέον, ἐν ᾧ σὺ θέλεις ὑπάρχει ἔτι καὶ ἀπολαύει ἐν ἄλλοις ἐνδiciατήμασι καὶ ὁργανισμοῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δημιουργίας του. Ἐπ' αὐτῆς ἀπῆλυσας ἱκανῶν ἀγαθῶν. Ἐπ' αὐτῆς προσέλαβες τὸν ὁργανισμὸν ἐκεῖνον, ἐν ᾧ, ὡς υἱὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἐδιδάχθης νὰ ἀτενίζῃς τὰ ὅμματα εἰς τὰ περὶ καὶ τὰ ὑπὲρ σὲ αὐτόν. Ζήτει λοιπὸν καὶ σπούδαζε πῶς νὰ τὴν καταλίπῃς χαίρων, καὶ εὐλόγῃς αὐτὴν ὡς τὸν λειμῶνα, ὅπου διεσκέδαζες παίζων ὡς τρόφιμος παῖς τῆς ἀθηναιστικῆς, καὶ ὡς τὸ σχολεῖον, ἐνθα διὰ χαρὰς καὶ λύπης ἀνετράφης καὶ ἠνδρώθης. Οὐδὲν πλέον δικαίωμα ἔχεις ἐπ' αὐτῆς,

καθὼς καὶ αὕτη οὐδὲν πλέον δικαίωμα ἔχει ἐπὶ σοῦ. Ἐστεμμένος λοιπὸν διὰ τοῦ στεφάνου τῆς ἐλευθερίας καὶ περιζωσμένος τὴν ζώνην τοῦ οὐρανοῦ, θές φαιδρὸς τὴν ὁδοπορικὴν σου βακτηρίαν περαιτέρω!

Καθὼς ἔρα τὸ ἄνθος ὑφίστατο καὶ ἀνατεταμένην ἔχον τὴν μορφήν του ἐνέκλειεν ἐν ἑαυτῷ τὸ βασιλεῖον τῆς ὑπαχθονίου, ἀζωογονήτου ἔτι πλάσεως, ἵνα ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ ἡλίου ἀπολαύσῃ τῆς πρώτης ζωῆς· οὕτως ἵσταται ὑπὲρ πάντα τὰ πρὸς γῆν τὴν κεφαλὴν των κλίνοντα πλάσματα ὁ ἄνθρωπος ὀρθός. Ἴσταται βλέπων βλέμμα ὕψος ἀποπνέον καὶ ἀνυψωμένους ἔχων τὰς χεῖράς του, ὡς υἱὸς τοῦ οὐρανοῦ οἴκου, τὴν φωνὴν τοῦ πατρὸς του προσμένων.

(Ἐκ τῆς Γερμανικῆς ὑπὸ ΦΗΜΙΟΥ.)

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ.

(Συνέχ. καὶ τέλος. Ἰδε ἀριθ. 445.)

Ἄν ἐγίνωσκον αἱ γυναῖκες πᾶσαν τὴν ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν ἐπιρροὴν αὐτῶν, θὰ ἐκόμπαζον βεβαίως καὶ δὲν θὰ ἔκρυπτον μετὰ τοσαύτης ἐπιμελείας τὰ ἴδια προτερήματα. Κατ' εὐτυχίαν ὅμως τῶν ἀνδρῶν θέλουσι ν' ἀναφανῶσιν ἔτι μᾶλλον ἐλαττοῦσι πολλάκις τὴν ἀξίαν αὐτῶν. Ἀποστρεφόμεναι τὸ ἀληθές περιβάλλουσι διὰ κριτολίνας οὐ μόνον τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ τὴν καρδίαν, δι' ἧ καὶ σωζόμεθα ἐνίοτε.

Τοιαύτη δὲ καὶ τοσαύτη ἡ ἀφροσύνη τῶν ἐξ Εὐρωπαϊῶν γυναικῶν πρὸς θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν, ὥς τε δὲν σφάλλομεν λέγοντες ὅτι πᾶσαι εἶναι ἰατρίναι. Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι ἡ θεὰ τῶν ταλαιπώρων μεσημβρινῶν πόλεων ἐπικρατοῦντος τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ μαλάσσει καὶ τὰς σκληροτέρας καρδίας· διότι δὲν εἶναι σπάνιον νὰ ἴδῃ τις οἰκογένειαν ὁλόκληρον ἐκλιποῦσαν ἐντὸς τινῶν ἡμερῶν. Πρὸ τινῶν ἑτῶν οὔτε τίς νὰ θάψῃ τοὺς νεκροὺς εὐρίσκατο εἰς τὴν ΝέαΝ Αὐριλίαν καὶ τὴν Ὁξφόρδην. Τρομερώτατα ἐπεισόδια συνέβησαν τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο ἔτος. Αἱ ἐφημερίδες εἶχον παύσει νὰ ἐκδίδωνται δι' ἑλλειψίν τυπογράφων· οἱ κάτοικοι ἔφευγον σωρηδόν, καὶ μόνον πτωχοὶ ἔμενον καὶ τινες ἐξόχως φιλόανθρωποι. Ἰσρεῖς φροντίζοντες μᾶλλον περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς αὐτῶν ἐκλείον τοὺς ναοὺς καὶ ἔφευγον, καὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἐδραπέτευον. Συνέβησαν δὲ, ὡς λέγουσι, σκηναὶ κατασπαράττουσαι τὴν καρδίαν· οἰκογενειάρχης τις μείνας μόνος ἠναγκάσθη νὰ ἐνταφιάσῃ καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ δύο τέκνα αὐτοῦ. Ἡ νόσος ἐκλείπει ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ ἐπανέρχεται τῇ τὸ θέρος.

Βεβχίως απαιτείται πολλή γενναιότης ὅπως ἀποκατασταθῇ τις εἰς τινὰ μέρη τῶν μεσημβρινῶν πολιτειῶν, ἂν καὶ εἰς αὐτὰς ὁ βίος εἶναι καὶ εὐκόλος καὶ εὐχάριστος. Πάντα τὰ εἶδη τῆς βιομηχανίας ἀκμαῖζουσι καὶ οἱ μισθοὶ εἶναι πλούσιοι. Τὰ ἀργυρὰ νομίσματα κυκλοφοροῦσιν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν ὅπως τὰ χάλκινα εἰς τὴν βόρειον.

Οἱ μεσημβρινοὶ καὶ μάλιστα οἱ κάτοικοι τῆς Λουϊσιάνης εἶναι τὰ μέγιστα φιλόνηκοι. Αἱ μονομαχίαι αὐτῶν εἶναι περίφημοι. Μονομαχοῦσι διὰ καρδινῶν ἐντὸς δακτῶν ὅπου κυνηγοῦσιν, ἢ δι' ἐγχειριδίων ἢ καὶ πιστολίων δεκάκις βαλλόντων. Ἀφοῦ πυροβολήσωσιν ἕκαστος δεκάκις, ἐὰν δὲν τραυματισθῶσιν ὀρμῶσι ξιφῆρεις καὶ ἀλληλοσφαγοῦνται. Ἐνίοτε καὶ καθ' ὁδὸν εἰς τὴν Νέαν Αὐρηλίαν προσβάλλονται διὰ πολυκάνων. Εἰς δὲ τὰ bar-rooms πετᾷ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὸν μυελὸν χωρὶς πολλῶν περιφράσεων. Ὁφθαλμοὶ ἀπὸ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου νόμου ὅστις, ἐπὶ προφάσει προσωπικῆς ἀμύνης, ἐπιτρέπει εἰς πάντα νὰ φονεύῃ τὸν κτυποῦντα ἢ ἀποπειρώμενον νὰ κτυπήσῃ αὐτόν, ἐλευθεροῦντινες προκαλοῦσι τοὺς ξένους καὶ ἀποκτείνουσιν αὐτούς. Ὀνομάζουσι δὲ τὴν πράξιν αὐτὴν *εἰσαφρίδαν* τὸν ξένον. Ἐνίοτε ὅμως καὶ αὐτοὶ *εἰσαφρίζονται* ὑπὸ τῶν ξένων.

Γάλλος τις πρὸ μικροῦ ἐλθὼν εἰς Νέαν Αὐρηλίαν εἰσῆλθεν εἰς bar-room καὶ ἐζήτησε ζύθον.

Ἐνῷ δὲ ὁ ὑπηρέτης ἐλθὼν ἀπέθετο εἰς τὴν τράπεζαν αὐτόν, ἄγνωστός τις ἀρπάσας ἐρρόφησεν αὐτὸν χωρὶς καὶ νὰ εἶπῃ λέξιν.

— Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾷ γνωρίζω, κύριε, εἶπεν ὁ Γάλλος ἀπορῶν διὰ τὸ τόσον θάρρος.

— Οὐτ' ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— Διὰ τί λοιπὸν ἐφέρθητε τόσον ἀτόπως;

— Διότι δὲν μὲ ἀρέσεις, ἐνόησες;

— Πρόσεξε, κύριε, εἶπεν ἀταράχως ὁ Γάλλος. Εἶμαι ἄνθρωπος ζῶν μὲ τὸν κόπον μου· δὲν ἀγαπῶ νὰ προσβάλλω κανένα, ἀλλὰ καὶ δὲν ὑποφέρω νὰ μὲ προσβάλλῃ ἄλλος. Σὲ συγχωρῶ τὴν φορὰν αὐτήν. Παλληκάρι, φέρε με ἓν ἄλλο ποτήριον ζύθου.

Ὁ ἄγνωστος χωρὶς ν' ἀποκριθῇ ἀνέμενε τὸν δεύτερον ζύθον, τὸν ὅποιον ἀρπάσας ὡς καὶ τὸν πρῶτον ἔπιεν ὀλίγον καὶ ἔχυσε τὸ ἐπίλοιπον.

Ὁ Γάλλος ἀγανακτήσας ἠτοιμάσθη νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ ἀγνώστου· ἀλλὰ τις παρὼν ἐκεῖ, ἀνέστηλεν αὐτὸν εἰπών·

— Στάσου, κύριε, ἂν θέλῃς νὰ μὴ χαθῇς· ἢ θὰ σὲ φονεύσῃ ἀμέσως ἢ θὰ σὲ προσκλέσῃ εἰς μονομαχίαν· εἶναι ὁ περιφημότερος μονομάχος τῆς Λουϊσιάνης· τραβᾷ καὶ καρδινὰν, καὶ πιστόλι, καὶ σπαθὶ καὶ ξίφος καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ὅπλων. Ἐφόνευσεν ἕως τῶρα τριαντατέσσαρας ἀνθρώπους καὶ ἐπλήρωσε πλῆθον τῶν ἐξήκοντα.

— Ὅσα λέγεις, κύριε, καταπραΰνουν τὸν θυμὸν μου.

— Δὲν εἶναι τρομερά;

— Ἐξ ἐναντίας μὲ καθησυχάζουν ἐντελῶς.

Μετὰ τὸν μικρὸν τοῦτον διάλογον ὁ Γάλλος ἐπλησίασεν εἰς τὸν ἀναιδῆ ἀντίπαλον αὐτοῦ, ὅς τις ἠτένιζεν αὐτὸν σκωπτικῶς, καὶ εἶπεν·

— Ἄκουσε, κύριε, ἔχω σήμερον καλὴν διάθεσιν καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὴν χαλάσω. Ἐπιες δύο ποτήρια ζύθου, εἶναι ἀρκετά· τώρα θὰ πῶ καὶ ἐγώ. Ἐλπίζω δὲ ὅτι ἡ συγκατάθεσίς μου θὰ σὲ κάμῃ νὰ μετανοήσῃς διὰ τὸ κακόν σου φέρσιμον καὶ ὅτι θὰ φερθῇς εὐγενέστερα. . . . Παλληκάρι, φέρε με ἄλλον ζύθον.

Τρέμων ὁ ὑπηρέτης ἔφερε τρίτον ποτήριον, διότι προέβλεπεν ὅτι θὰ ἦτο τὸ ποτήριον τῆς καταστροφῆς· καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον, διότι μόλις ἀπετέθη εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ὁ τρομερὸς Ἀμερικανὸς λαθὼν ἔχυσε τὸν ζύθον.

Ἀλλ' ὁ Γάλλος ταχύτερος καὶ τίγριδος ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατέφερε διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν εἰς τε τὸ στῆθος καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοιαύτας πληγὰς, ὥστε κλονηθεὶς ἔπεσεν ἀναίσθητος. Ὁ Γάλλος τότε λαθὼν ἡσύχως ἀπὸ τοῦ θυλακίου αὐτοῦ ἐπισκεπτήριον ἐκόλλησεν αὐτὸ εἰς τὸ στῆθος τοῦ πεσόντος καὶ εἶπε πρὸς τοὺς περιεστώτας·

— Ἐάν τις ἐξ ὑμῶν ἦναι φίλος τοῦ ἀνθρώπου τούτου τὸν εἰδοποιῶ ὅτι εὐρίσκομαι καθ' ἐκάστην εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀπὸ τῆς ὀγδόης μέχρι τῆς ἑνδεκάτης ὁρας τῆς πρωίας. . . . Παλληκάρι, φέρε με ζύθον.

Τὴν φορὰν ταύτην οὐδεὶς ἤρπασε τὸ ποτήριον· ἀφοῦ δὲ ἔπιεν ἐπλήρωσε καὶ τὰ τέσσαρα καὶ ἀνεχώρησεν ἀφελὲς ἐκπληκτον τὸ ἀκροατήριον.

Ὅτε δὲ ἀνεσθήκωσαν τὸν πληγωθέντα εἶδον ὅτι εἶχε συντετριμμένας δύο πλευράς καὶ τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν σχεδὸν κατεστραμμένον. Τὸ δ' ἐπισκεπτήριον τοῦ Γάλλου ἔγραφε ταῦτα· «Λουκιανὸς Πετὶ ἐκ Παρισίων, καθηγητὴς πυγμαχίας, ποδομαχίας, ξιφομαχίας καὶ ραβδομαχίας.»

Ἐνὰ ἡμισὺν μῆνα ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Γάλλος ἤκουσε κρουομένην τὴν θύραν αὐτοῦ, καὶ εἶδεν ὁρμήσαντα εἰς τὸ δωματίον ἄνθρωπον προσφάτους πληγὰς ἔχοντα εἰς τὸ πρόσωπον.

— Μὲ γνωρίζεις; ἠρώτησεν ὀργίλως ὁ εἰσελθὼν τὸν καθηγητὴν.

— Ἀξιόλογα! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· τί προστάξεις;

— Ἐρχομαι νὰ σὲ φονεύσω. Ὁμολογῶ ὅτι σὲ προσέβαλα· σὲ δίδω τὴν ἀδειαν νὰ ἐκλέξῃς ὅποιον ὅπλον θέλεις, ἀμέσως ὅμως διότι δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ σὲ ἰδῶ ἐξαπλωμένον. Ἡξεύρω ποῖος εἶσαι καὶ διὰ τοῦτο θὰ αἰσθηνθῶ διπλασίαν χαρὰν ὅταν σοῦ

συντρίψω τὸ κρανίον ἢ σοῦ διαπεράσω τὸ στῆθος. Πλὴν γρήγορα, ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ μὲ φαίνεται ὅτι παραπολὺ ζῆς.

— Ἀκουσέ με, κύριε, ἄς ὁμιλήσωμεν ὀλίγον καὶ σωστὰ καὶ χωρὶς θυμὸν, καὶ τότε νομίζω ὅτι δὲν θὰ μείνωμεν ἀσύμφωνοι. Σὺ μὲν ἔπιες τὸν ζύθον μου ἐγὼ δὲ σ' ἔδειρα. Δὲν θέλω νὰ σὲ φονεύσω σήμερον ὅπως δὲν ἤθελα καὶ πρὸ σαρανταπέντε ἡμερῶν, ὅτε ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ τὸ κάμω. Σὲ βεβῶαι ὅμως ὅτι ἂν μὲ βιάσης νὰ μονομαχήσωμεν θὰ πέσης καὶ δὲν θὰ σηκωθῇς καὶ δευτέραν φοράν.

— Ἄ! ἄ! τὸ νομίζεις! θὰ ἰδῶμεν. Ἐν τούτῳ διάβασε τοῦτον τὸν κατάλογον· τριαντατέσσαρας ἐφόνευσα καὶ ἐβδομηνταπέντε ἐπλήγωσα, καὶ τότε εἶπέ με ἂν ἄνθρωπος ὡς ἐγὼ ἡμπορῶ νὰ φοβηθῶ ἕνα Petit.

— Λοιπὸν τὸ θέλεις ἄφρευκτα.

— Ἀφρευκτότατα. . . Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βάλῃς τὰ καλὰ σου φορέματα. . . Βάλε τὰ χειρότερα. . . Εἶμαι οἰκονόμος ἐγὼ.

— Ἄφες τὰ αὐτά, εἶπεν ὁ Γάλλος. Ἐκλέγω τὸ ξίφος.

— Καὶ μάρτυρας;

— Τοὺς ἐδικούς σου. Ἐμπρός.

— Ἐμπρός.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἦτο σπάνιος ξιφομάχος, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν ὥραν ἐκείνην καὶ τὴν ἀταραξίαν τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ἡ μάχη. Μετὰ μικρὸν ὁ Γάλλος ἐπλήγωσεν αὐτὸν ἐλαφρὰ εἰς τὸν βραχίονα· ἀλλ' ἐκεῖνος ἰδὼν τὸ αἷμα ἐγένετο ἔξω φρενῶν.

— Ἐπληγώθης, εἶπεν ὁ Γάλλος, ἡ τιμὴ ἱκανοποιήθη, ἄς παύσωμεν.

— Διόλου, ἀνεβόησεν ὁ ἄλλος, μέχρι θανάτου.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου, ἀπεκρίθη ὁ καθηγητὴς, καὶ διεπέρασε τὸ στῆθος τοῦ ἀντιπάλου.

— Ἀχρεῖς! ἀνέκραξε πίπτων ὁ Ἀμερικανὸς, θὰ μὲ τὸ πληρώσης. Ἐνεκα τοῦ φόνου τούτου ὁ Λουκιανὸς Πετὶ ἐγένετο ὀνομαστός, ὡς ἀπαλλάξας ἰδίως τὴν κοινωनीαν τοιοῦτου ἐκτρώματος.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι πᾶσαι αἱ μονομαχίαι ἐπίσης τραγικαὶ ὡς ἡ ἀνωτέρω· γίνονται καὶ τινες κωμικαὶ ὡς ἡ ἐξῆς.

Ἐντιμὸς τις ἔμπορος τῆς Νέας Αὐρηλίας ἦλθέ ποτε εἰς λόγους μετὰ τινος ἄλλου ἐμποροῦ ἐπίσης ἐντίμου· ἀμφότεροι δὲ ἀπεφάσισαν νὰ μονομαχήσωσι τὴν ἐπιοῦσαν. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐρις ἐγένετο μετὰ τὸ γεῦμα, καθ' ὃ εἶχον ἀναγαργαρίσει ἀρκετὰ ποτήρια οἴνου.

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ὁ προκαλέσας τὴν μονομαχίαν ἐσκέρθη ὅτι ἦτο γελοῖον νὰ φονευθῇ διὰ τοσούτῳ μικρὰν ἐριδα. Διὸ, ἀφοῦ ἀναπολήσας διαφόρους τρόπους ὑπεκφυγῆς ἐνόμισεν ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν

ἔδιδε καὶ εἰς τοὺς δύο δίκαιον, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀντιπάλου.

— Κύριε, εἶπεν, ἡ μεταξὺ μας μονομαχία ἐγένεν ἀναγκαία. . .

— Ἀπαραίτητος, ὑπέλαθεν ὁ ἄλλος.

— Ἀπαιτῶ νὰ γίνῃ ἀμέσως.

— Κ' ἐγὼ ὁμοίως.

— Ὅμως περιστάσις τις πολλὰ σημαντικὴ μὲ ἀναγκάζει, ὡς εὐκύλως θὰ τὸ ἐννοήσετε, νὰ ἀναβάλω τὴν μονομαχίαν. Εἶμαι ὑπανδρευμένος. . .

— Κ' ἐγὼ, κύριε, ἐπίσης.

— Δὲν παραπονοῦμαι, διότι εἶναι περιττόν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ σύζυγός μου δὲν ἔχει ὑγείαν πολλὰ στερεάν, εὐρίσκεται δὲ καὶ εἰς θέσιν τῆς ὁποίας τὸ ἐνδιαφέρον ἐξογκοῦται καθ' ἡμέραν, ἀναγκάζομαι νὰ τὴν οἰκονομῶ. Ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι θὰ ἦτον ἀπάνθρωπον νὰ ἐκθέσω τὴν ζωὴν τῆς εἰς κίνδυνον, ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας ἐνδέχεται ν' ἀποβῇ ὀλέθριον. Δυσκολεύεσθε νὰ συγκατατεθῇτε εἰς μικρὰν ἀναβολὴν, ἡ ὁποία ἄλλως τε καὶ θὰ εἶναι σύντομος, ὅτε θὰ ἡμπορέσω νὰ μονομαχήσω χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον σὰς ὑπέδειξα.

— Μετὰ χαρᾶς, κύριε, καθ' ὅσον ὡς πατὴρ οἰκογενείας ἐπαινῶ καὶ τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν φρόνησίν σας.

Μετὰ τὸν διάλογον αὐτὸν ὁ ἔμπορος ἐχαίρετисα καὶ ἀνεχώρησε.

Τέσσαρας μῆνας μετὰ ταῦτα ὁ προνοητικὸς αὐτὸς σύζυγος ἐγένετο πατὴρ υἱοῦ, τὸν ὁποῖον ἐνηγκαλίσθη φοβούμενος ὅτι δὲν θὰ τὸν ἔδῃ πλέον, καὶ συγχρόνως ἐλθὼν εἶπε πρὸς τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ ὅτι εἶναι ἔτοιμος.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη αὐτός· ἀλλὰ ἰδοὺ τί συμβαίνει. Πρὸ τεσσάρων μηνῶν ἤμην ἐλεύθερος, σήμερον ὅμως ὄχι. Ἐπαθα ὅ,τι καὶ σεῖς ἐπάθετε· ἡ σύζυγός μου εὐρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν ἀπαραλλάκτως θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον καὶ ἡ ἐδική σας.

— Πῶς καὶ ἡ σύζυγός σας ἐπίσης εἶναι. . .

— Μάλιστα, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀναγκάζομαι νὰ ζητήσω ἀναβολὴν.

— Τὴν ὁποίαν διὰ πολλοὺς λόγους παραδέχομαι χαίρων, ἀγαπητέ μου ἀντίπαλε.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ περίεργος αὐτὴ μονομαχία ἐγένετο γνωστὴ καὶ εἰς τῶν δύο ἀνταγωνιστῶν τὰς συζύγους, αἵτινες ἔμαθον καὶ τὸν λόγον τῆς ἀναβολῆς, ἀπεφάσισαν νὰ παρατείνωσι καὶ αἱ δύο εἰς τὸ ἐπάπειρον τὸ αἶτιον δι' ὃ δὲν ἐμονομάχησαν οἱ ἄνδρες αὐτῶν. Οὗτοι ὅμως φοβούμενοι μὴ αὐξήσῃ ὑπὲρ τὸ δέον ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῶν ἰδίων οἰκογενειῶν, ἐσπευσαν νὰ διαλλαχθῶσιν.

Οἱ κάτοικοι τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς ὑπεραγαπῶσι τὰ τυχερὰ παιγνίδια· πανταχοῦ βλέπεις αὐτοὺς παίζοντας, καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἀτμοπλοίων.

Πόσον δὲ κατέχονται ὑπὸ τοῦ πάθους τούτου ἔσταν εἰς παράδειγμα τὰ ἐξῆς δύο περιστατικά.

Ηλούσιός τις κτηματίας εὐρισκόμενός ποτε ἐπὶ ἀτμοπλοίου, ἔχασε παίζων ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδας δραχμῶν τὰς ὁποίας εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ. Ἐρεθισθεὶς δὲ ἐκ τῆς ζημίας ἐξηκολούθησε παίζων, καὶ ἐπειδὴ ἐξηκολούθει καὶ ἡ ἀτυχία ἔχασε καὶ αὐτὸ αὐτοῦ τὸ ὠρολόγιον.

Τὸν κτηματίαν αὐτὸν συνώδευε μαῦρος ὑπηρέτης τὸν ὅποιον ὑπερηγάπα, καὶ διὰ τοῦτο εἶχε πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν.

— Γιάννη, ἔκραξε· πῆγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐξέτασε τὰ κιβώτιά μου, καὶ ὅ,τι εὑρεῖς καλὸν φέρε μέτε διὰ νὰ παίξω.

Καὶ ὁ Ἰωάννης ἐξετάσας ἀνέβη εἰπὼν ὅτι οὐδὲν εὑρεν ἄξιον λόγου.

Τότε ὁ κτηματίας ἀτενίσας αὐτόν·

— Ἀπατᾶσαι, ἀπεκρίθη, ἀνάβα εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ἀνταγωνιστὴν αὐτοῦ εἶπε·

— Κύριε, παίζω τὸν ὑπηρέτην μου.

— Ολόκληρον ἢ εἰς δύο φορές;

— Ολόκληρον ἀντὶ ἐξ χιλιάδων δραχμῶν, ἐνῷ ἀξίζει δώδεκα. Εἶναι ἀξιολογώτατος ἄνθρωπος.

— Πῶς, Κύριε! ἀνεφώνησεν ὁ ταλαίπωρος μαῦρος· μὲ παίζετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Σιώπα, σιώπα! . . . Εἰσθε σύμφωνοι, ἠρώτησε τὸν ἀνταγωνιστὴν;

— Συμφωνώτατος.

— Παίξετε.

Ὁ ἀτυχὴς κτηματίας ἔχασε καὶ τὸν πιστὸν αὐτοῦ ὑπηρέτην!

Ἐμπορὸς τις ἐν Καρολίῃ ἐπραξέ τι δεινότερον· ἐπαιξε καὶ ἔχασε τὴν σύζυγον αὐτοῦ. Μετὰ δὲ τὴν ζημίαν ἐνεχείρισε τῷ ἀνταγωνιστῇ αὐτοῦ τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν·

« Πρὸς τὴν Κυρίαν. . .

» Ἀγαπητή μου Κ. . .

» Παραφερθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦ παιγνιδίου ἀπώλεσα ὅλην μου τὴν κατάστασιν καὶ σὲ τὴν ἰδίαν.

» Ἰποχρεοῦμαι λοιπὸν διὰ τῆς παρούσης ὁμολογίας νὰ σὲ διαζευθῶ καὶ ν' ἀναχωρήσω, ἀπαλλοτριούμενος πάντων μου τῶν δικαιωμάτων πρὸς ὄφελος τοῦ φέροντος τὸ παρόν μου ἔνταλμα, ὅς τις εἶναι μὲν καὶ νέος καὶ εὐγενής, σὲ γνωρίζει δὲ καὶ σὲ ἀγαπᾷ.

» Ἐλπίζω ὅτι θέλεις τιμήσει τὴν ὑπογραφήν μου, καὶ δὲν θέλεις αὐξήσει τὴν δυστυχίαν μου ἀπορρίπτουσα τὴν συναλλαγματικὴν μου καὶ προκαλοῦσα διαμαρτύρησιν. Ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ταύτῃ ἀναχωρῶ. Ἰγίαινε, ἀγαπητή μου, δὲν θὰ μὲ ἴδῃς πλέον. Ζῆθι εὐτυχής! »

Ταύτην ἀνγνωῦσα τὴν ἐπιστολήν ἡ σύζυγος τοῦ ἐντίμου ἐμποροῦ ἠγανάκτησε τὸ πρῶτον. Μετὰ τινῶν ὅμως ἡμερῶν σκέψιν ἀπεφάσισε νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν τελευταίαν θέλησιν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς.

Ὅποια αὐταπάρνησις!

Εἶναι δὲ ἀληθινὸν ὅτι ὁ κομιστὴς τῆς συναλλαγματικῆς ἦτο νέος καὶ εὐγενὴς τοὺς τρόπους. Ἀδιάφορον ὅμως· γενναῖον νὰ ὑπακούῃ οὕτω πῶς μία τις σύζυγος εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς.

Ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν διηγήθημεν εἶναι ἀληθεστάτη καὶ πασίγνωστος εἰς τὴν Ἀμερικὴν, γνωστὰ δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν προσώπων τοῦ δράματος· ἀλλ' ἀποσιωπῶντες αὐτὰ χάριν ἀφοροφροσύνης τοῦτο μόνον λέγομεν, ὅτι τὸ ἀπολεσθὲν στοιχεῖον ἦτο ὡς ἔγγιστα εἰκασματὸς καὶ ὠραιότατον.

Ἱεροκῆρυξ τις μακρηγορήσας ποτὲ τέσσαρας κατὰ συνέχειαν ὥρας, κατέληξε τὸν λόγον εἰπὼν· « Εἵπαμεν ἄρκετὰ καὶ σῶναι. »

Τὸν Ἱεροκῆρυκα αὐτὸν μιμούμενοι καὶ ἡμεῖς λέγομεν, ὅτι καιρὸς εἶναι νὰ τελειώσωμεν τὴν περὶ τῶν ἠθῶν καὶ τῶν ἐθίμων τῆς Ἀμερικῆς διήγησιν.

Ναὶ μὲν ἐδυνάμεθα νὰ ἐρμηνεύσωμεν πλατύτερον πολλὰ, ἢ τινὰ ἄκρῳ δακτύλῳ ἐθίξαμεν· ἀλλὰ δὲν λησμονοῦμεν τὸν ἀρχαῖον ἐκεῖνον τὸν εἰπόντα ὅτι « πλεονεξίῃ τὸ πάντα λέγειν. » ἔχει καὶ ὁ συγγραφεὺς, ὅπως καὶ αἱ φιλάρεσκοι γυναῖκες, τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μαντεύωσιν αὐτόν. Ἀγνοοῦμεν μόνον ἂν κατωρθώσωμεν νὰ τηρήσωμεν τὸν ὅρον ἐκεῖνον τῆς σοφίας, ὅς τις κατ' ἄλλον ἀρχαῖον εἶναι « τὸ καιροῦ μέτρα εἰδέναι. »

ΤΕΛΟΣ.

ΒΕΡΡΥΕ, ΡΟΣΣΙΝΗΣ, ΡΟΤΣΧΙΛΔ.

Πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων ἐξέλιπον ἐκ τοῦ κόσμου τούτου τρεῖς ἔξοχοι ἄνδρες, ὁ Βερρύε, πατριάρχης τῶν ἀπὸ δικαστηρίου ρητόρων, ὁ Ροσσίνης, μέγιστος τῶν συγχρόνων μουσικοδιδασκάλων καὶ ὁμῶν νόμου σχολῆς δημιουργὸς καὶ ὁ Ροτσχίλδ, πρότις τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ τραπεζίτῶν ἢ, κατὰ τὴν φράσιν τῶν Γάλλων, «τραπεζίτης τῶν βασιλέων καὶ βασιλεὺς τῶν τραπεζίτῶν.»

Ὁ βαρὼν Ζάμ Ροτσχίλδ ἐγεννήθη ἐν Φραγκφούρτῃ τῇ 15 Μαΐου 1792 καὶ ἐγκατέστη ἐν Παρισίοις τῷ 1812. Μετ' ὀλίγα ἔτη ὠνομάσθη γενικὸς πρόξενος τῆς Αὐστρίας ἐν Γαλλίᾳ, καὶ τοῦ ἀξιώματος τούτου δὲν ἐστερήθη μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἐκτὸς μικρᾶς τινος διακοπῆς προκυψάσης ἐνεκὸν τοῦ πολέμου τῆς Ἰταλίας.

Ὁ θάνατος τοῦ Ροτσχίλδ στερεῖ ἡμᾶς ἐπισήμου προσώπου, καθότι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐστὶ σφιγκτώ-